

Köszöntelek Benneteket Húsvét 5. vasárnapján az új pápa köszöntésével: *Béke legyen veletek!* Mi is így szoktuk köszönteni egymást!

A mai vasárnap perikópája furcsán kezdődik: „*Miután kiment... Jézus így szólt*”. Ki ment ki? Hát Júdás. A jobb érthetőség kedvéért a róla szóló részt is felolvassuk, és így a mai elmélkedés címe: *Júdás és Jézus*.

Énekeljük a bűnbánati és istendicsérő énekünket: a Kyriét és a Glóriát.

Imádkozzunk! Istenünk, hogyan függnek össze ellentétes dolgok, mint az árulás és megdicsőülés, és mindezzel a szeretet új parancsa, az talán csak a Te titkod lehet, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium János könyvéből (13,21-35)

E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” Erre a tanítványok egymásra néztek, mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki és kérte: „Kérdezd meg, kiről beszél.” Erre Jézus keblére hajolt és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. A falat után rögvést belé szállt a sátán. Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!” De az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta neki. Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz.” Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Mihelyt átvette a falatot, Júdás nyomban elment. Éjszaka volt.

Amikor elment, Jézus beszélni kezdett: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne. Ha megdicsőül benne az Isten, az Isten is megdicsőíti saját magában, hamarosan megdicsőíti. Fiaim, már csak rövid ideig vagyok veletek. Keresni fogtok, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom: Ahova megyek, oda ti nem jöhettek. Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

[Paolo Caylina](#): Az utolsó vacsora (1540 körül)

Hogy az eddig hallottak drámaiságát fokozzam, az egész történet végkicsengése a jézusi szeretetparancs, mégpedig az „új parancs”.

1) Árulás

János, a „*szeretett tanítvány*”, ahogy magát az evangéliumában nevezi, annyira feldúlt állapotban van, hogy az utolsó vacsora történetéből kifelejtí Jézus „*utolsó vacsoráját*”. Csak éppen egy „*bemártott falatról*” beszél, amelyet Jézus karióti Júdásnak nyújtott.

Júdásról való véleményét a szeretetlakomán ilyen módon fejezi ki: „*A falat után mindjárt belé szállt a sátán*”. Ez érthető is, mert evangéliumában a vacsora bevezetőjében is közli, hogy „*az ördög már szívébe sugallta karióti Júdásnak, Simon fiának, hogy elárulja őt*”.

Ennek ellenére, mikor Jézus kijelenti, hogy egy közülük elárulja őt, Simon Péter intésére Jézus keblére hajolva megkérdezi Jézust: „*Uram, ki az?*”

Folytatva a dolgot, hallottuk, hogy Jézus szavára, amit Júdásnak mondott: „*Tedd hamarosan, amit tenni akarsz*”, János leírja, hogy a többiek milyen jóhiszeműek. Abban a hitben ülnek az utolsó vacsora asztalánál, hogy Júdás bevásárolni megy, vagy a szegényekhez. Ő viszont tudja, hogy Júdás tolvaj és áruló.

János látja, ahogy Júdás lenyelve a falatot, szó nélkül kimegy, és jelentősegteljesen megjegyzi: kinn éjszaka volt.

Sem János, sem Péter nem ment Júdás után! Hiszen ő áruló! Szeretni egy árulót?!

2) Megdicsőülés

Júdás ment ki tehát az utolsó vacsora terméből és Jézus az utolsó pillanatokban is értésére adta, Ő tudja, hova megy. És azt is tudta, hogy most már „*eljött az óra*”, az Ő órája!

Péter és János viszont csak nézhettek Jézusra, mint borjú az új kapura, hogy miféle dicsőségről beszél?! „*Megdicsőülés?!*” Kivégzés lesz, megfeszítés! A végső pillanatokban biztosan megzavarodott a Mester.

Jézus nem bolondult meg. Tudja, hogy Júdás miért árulja el. Azért, mert ő nem az a messiás, aki kihúzza a „*véres kardot*”, hogy felszabadítsa Izraelt a rómaiaktól. Inkább meghal, mint hogy fegyvert fogjon bárkire is. Péternek sem engedi, hogy fegyverrel védje őt. Ő a Szeretetisten követője, aki még az ellenséget is szereti. Júdásnak búcsúzóul békecsókot ad, amikor a pribékek letartóztatják.

Carl Heinrich Bloch: Az utolsó vacsora
(19. sz. vége)

Az ószövetség törvénye szerint az a hős, aki legyőzi, vagyis megöli az ellenséget. Az Atya szerint az a hős, aki, még ha ezért megölnék is, akkor sem öl meg senkit. A világ szemében így lehet a vesztesből, az áldozatból győztes, mert lelkiismeretére hallgatva életét adja meggyőződéséért. Mindez *dicsőség* a Szeretetisten számára, és *dicsőség* Jézus számára. Nem beszélve arról, hogy *fényes példa* minden ember számára.

3) Új parancs

Miközben Jézus közli a barátaival, hogy már csak rövid ideig lesz velük, vigasztalja is őket, hogy oda ők most nem mehetnek vele. Később úgy folytatja, hogy csak előre megy helyet készíteni nekik.

Ekkor születik meg az „új parancs” Jézus ajkán. Ez nem csak azt jelenti, hogy szeressétek egymást, hanem úgy „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”. Vagyis lelkiismeretekre hallgatva teljesítsétek az ellenségszeretetig menő szeretet törvényét.

Azt is mondja, hogy ez legyen ismertetőjeleket: „Arról ismerjen meg benneteket mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy ezzel a szeretettel vagytok egymás iránt”. Mert „senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért”.

A barátaihoz szólt akkor, így figyelmeztetés volt ez a közösségének, amelyben volt egy áruló (Júdás), majd egy őt megtagadó (Péter), és egy gyűlölködő (János) is.

--- Testvéreim! Így született az „Új parancs”, ami felülmúlja az ószövetségi főparancsot, hát még a mózesi tíz parancsot! Ez a Szeretet törvénye!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. május 18-án
a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]